

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 3276/11
05.10.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. Из ..., Улица ... бр. ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије - Управе царине - Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења бр. 148-04-039-00-1901/2010 од 09.02.2011. године, у правној ствари царинској, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.10.2012.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, бр. У/1-2576/2010 од 04.08.2010. године, којим је одбијен захтев тужиоца за повраћај царинског дуга за робу за коју су, по ЛЦИ УВ-4 бр. 80143 од 25.12.2008. године, ЦИ Терминал Београд, делимично плаћене увозне дажбине, а са разлога наведених у образложењу тог решења.

Тужбом, поднетом овом суду дана 23.03.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да није испоштован јавни интерес (ради се о решавању еколошких проблема животне средине), у делу законитог ослобађања од плаћања царине опреме за производњу обновљивих извора енергије. Наводи да је важећи Царински закон у моменту увоза предвиђао ослобађање

предметне опреме од плаћања царине уколико су испуњена два услова: да се опрема не производи у земљи и да служи за непосредну заштиту животне средине. Указује да је дужност јавних служби да, по принципу професионалности, савесности и етичности, инструктирају надлежне представнике увозника о постојању законских услова за ослобађање од плаћања царине, чак и у условима када шпедитер на томе не инсистира. Дужност цариника је да, поштујући законске норме, заштите интерес крајњег увозника и не излажу га непотребном трошку, утолико пре, јер се његовим активностима, остварује и шири јавни интерес опредмећен у царинским и другим олакшицама и бенефицијама. Наводи да држава не сме да због мањег интереса угрози већи интерес. Сматра да не може субјективни пропуст шпедитера да суспендује законско право на ослобађање плаћања царине, уколико су за то стечени законски услови у моменту увоза опреме. Предложио је да суд уважи тужбу, укине оспорено решење и у спору пуне јурисдикције донесе решење о повраћају неосновано наплаћене царине.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђено чињенично стање и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно члану 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 22.06.2010. године, Царинарници поднео захтев за повраћај плаћене царине и пореза на додату вредност, за увоз линије за производњу дрвених пелета, истичући да се ради о увозу опреме, која се не производи у земљи и која служи за непосредну заштиту животне средине, те као таква подлеже ослобађању од плаћања увозних дажбина. Уз захтев је приложио потврду Привредне коморе Србије 46 бр. 2/191 од 10.06.2010. године, потврду Министарства животне средине Републике Србије бр. 483-00-00012/2008-02 од 03.03.2008. године, одговор Министарства финансија-Сектора за царински систем и политику бр. 413-00-01736/2010-17

од 03.06.2010. године и одлуку Владе Републике Србије о критеријумима на основу којих се одређују царински континенти за увоз одређене робе у 2008. години. Царинарница је поднети захтев првостепеним решењем одбила, након што је у поступку утврђено да је по предметној ЛЦИ, за примаоца "Б.Б." д.о.о. из ... и царинског дужника "А.А." д.о.о. Из ..., стављена у слободан промет роба са трговачким називом линија за производњу дрвених пелета, у оквиру десет наименовања, за период од 12.11.2008. године до 12.12.2008. године, која роба је претходно привремено увезена по ЛЦИ УВ-5 бр. 1931 од 12.06.2008. године, ЦИ Терминал Београд, и за коју су увозне дажбине делимично плаћене за период од дана привременог увоза до дана стављања робе у слободан промет, те да је према подацима унетим у декларацију, царински дуг утврђен у складу са законом, односно да према подацима у декларацији и приложеним исправама, није било услова за ослобађање од плаћања увозних дажбина. Царинарница је поднети захтев ценила као предлог за понављање поступка окончаног по предметној ЛЦИ УВ-4, у смислу члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку, обзиром на приложене нове доказе, потврду Привредне коморе Србије 46 бр. 2/191 од 10.06.2010. године и потврду Министарства животне средине бр. 483-00-00012/2008-02 од 03.03.2008. године и нашла да је исти неоснован. Наиме, приложену потврду Привредне коморе Србије није прихватила као нови доказ, јер према наводима из исте, захтев за издавање потврде је поднет дана 10.06.2010. године, након окончања поступка по предметној ЛЦИ УВ-4 бр. 80143 од 25.12.2008. године, ЦИ терминал Београд. Потврда Министарства заштите животне средине од 03.03.2008. године није прихваћена, јер је утврђено да је издата на захтев предузећа "Б.Б." д.о.о. из ..., па је закључено да иста није употребљена, односно изнета у ранијем поступку уз кривицу тужиоца.

Решавајући по жалби против првостепеног решења, Комисија за жалбе Управе царина је исту одбила, налазећи да је правилно Царинарница поступила када је захтев тужиоца за повраћај плаћене царине и пореза на додату вредност по предметној ЛЦИ од 25.12.2008. године, ЦИ терминал Београд, одбила као неоснован, обзиром да према подацима унетим у предметну декларацију, као и на основу документације која је била приложена уз исту, у конкретном случају, нису били испуњени услови за ослобађање од плаћања увозних дажбина, па самим тим ни за накнадни повраћај више плаћеног царинског дуга, сходно члану 273. став 1. Царинског закона, којим је прописано да ако се докаже да у тренутку плаћања царински дуг није био утврђен у складу са законом или је укњижен противно члану 259. став 2. тог закона, царински дуг се враћа до тако утврђеног износа. Наводи да тужилац у поступку

прихватања царинске декларације није тражио ослобађање од плаћања увозних дажбина за предметну робу, у складу са одредбама закона којима се уређује увоз опреме која се не производи у земљи, а служи непосредно за заштиту животне средине, а применом члана 193. став 1. тачка 9. Царинског закона, нити у складу са Правилником о облику, садржини, начину подношења и попуњавања декларације и других образаца у царинском поступку ("Службени гласник РС" бр. 129/03) у ЈЦИ УВ-4 унео шифру која би указивала да се ради о роби за коју се плаћа увозна дажбина.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 37/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би сами били у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења, да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку. Одредбом члана 260. став 2. истог закона прописано је да странка због околности наведених у члану 239. тачка 1., 6., 7., 8., 11. Закона о општем управном поступку може тражити понављање поступка само ако без своје кривице није била у стању да у ранијем поступку изнесе околност због којих тражи понављање поступка.

Имајући у виду да је према стању у списима у поступку доношења првостепеног решења утврђено да је царински документ сачињен према стању робе коју је она имала у време увоза и према документацији која је поднета у време увоза робе, правилно тужени закључује да је правилно Царинарница поступила када је захтев тужиоца, третирајући исти као предлог за понављање поступка окончаног по предметној ЈЦИ УВ-4, одбила као неоснован. Наиме, и по оцени овог суда, у конкретном предмету, нису испуњени услови за примену члана 239. став 1. тачка 1. и одредбе члана 240. став 2. Закона о општем управном поступку, за понављање окончаног поступка, а на основу приложених потврда Привредне коморе Србије од 10.06.2010. године и Министарства животне средине од 03.03.2008. године, обзиром да је потврду од 10.06.2010. године тужилац захтевао и прибавио тек након окончаног поступка по предметној ЈЦИ, а да потврда од 03.03.2008. године иако је издата пре окончања поступка по предметној декларацији, не представља нови доказ, јер тужилац није доказао да без своје кривице исту није употребио у поступку окончаном по

предметној ЈЦИ УВ4.

Суд је ценио наводе тужбе, па налази да исти нису основани и да су без значаја за другачије решење ове управне ствари.

Одлучујући о предлогу тужиоцу да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, односно нису испуњени услови за његов поништај, па тиме не постоји ни могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.10.2012.године, 9 У 3276/11

Записничар
Мирјана Савић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ПТ